

Han kastede sig atter frem over Bordet for at fylde i Pers Glas. Og nu gjorde han et Forsøg paa at faa sin Gæst til at udtale sig om sig selv og sine Fremtidsplaner. Af en fælles Bekendt, der var Polytekniker, havde han faaet at vide, at Per efter en almindelig Antagelse blandt sine Medstuderende tumlede med en eller anden stor Opfindelse; og det var hans stadige Sorg, at han hidtil slet ikke havde kunnet faa ham til at aabenbare noget derom, saa han kunde faa Lejlighed til at tilbyde ham sin Støtte.

Men Per var nu mindre end nogensinde tilbøjelig til den Slags Fortrolighed. Han lod, som han ingenting forstod. Da han endelig var bleven færdig med at spise, tændte han en Cigar og lænede sig tilbage mod den høje Sofaryg uden længer at gide høre paa den andens Udgydelser.

Hans Tanker, ildnede af Vinen, gled atter til Fruen fra Karnevalet ... Fru Engelhardt hed hun. Mens han med Øjnene fulgte Cigarrøgens hensvævende Skyer, forvandlede disse sig for hans Blik til et luftigt Flor, til et bølgende Alkoveforhæng, hvorimellem hendes modne Skikkelse kiggede frem i nøgen Dejlighed. Egentlig gik det først nu rigtig op for ham, hvor forelsket han var. Naar han skulde være ganske ærlig, maatte han tilstaa, at hans Følelser for hende indtil dette Øjeblik ikke havde været synderlig forskellig fra dem, han plejede at nære for smukke og fyldige Kvinder. Det eneste, der afkølede ham en Smule, var Tanken paa hendes Alder. Hun var næppe helt ung; dog vist ikke over de tredive. Men selv om saa var? Blikket i hendes mørkebrune Øjne, der var store som et Par fuldmodne Kastanier, — hendes forvovne Holdning i den nydelige Columbedragt, de bugnende Skuldre, den lille Stumpnæses sitrende Fløje, — alt forraadte en ungdommelig Fyrighed, en hidsig Hengivelsestrang, der trodsede Aar og Alder.

Pludselig faldt hans Øjne paa Herren med Guldlorgnetten, der endelig havde lagt sin Avis tilside og nu tilkaldte Opvarteren for at betale. Idet deres Blikke mødtes, rejste de sig begge lidt op med en ceremoniel Hilsen.

„Men Gud, det er jo Neergaard!“ udbrød Salomon. „Kender De ham?“

„Nej ... Jeg stødte tilfældigt paa ham igaar paa Karnevalet.“

„Hvad? Var De der? ... Jeg saa Dem ikke.“